

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΔΩΤΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑσπρία δραχμὲς 75. Ἐξωτερικὸν δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰχμητὸν γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικὴς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξήμενοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον.

Περίοδος Β'—Τόμος 38ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Σεπτεμβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 41

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ τοῦ ἔδινε στὰ νεύρα. Ὡστόσο ξανάρχισεν τὴν ἀνάκριση:

— Ἐίπες ὅτι σ' ἐκλείσαν στὸ ὑπόγειο;

— Μάλιστα, κύριε ἀνακριτῆ.

Σ' ἓνα δρόμο μὲ χάρτινες ζωγραφίες. Πέρασα ὀλόκληρη νύχτα ἐκεῖ μέσα καὶ κατάφερα νὰ βγῶ ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ φεγγίτη μ' ἓνα σχοινί, καὶ κρεμόταν ἔξω στὸ δρόμο. Βέβαια, δὲν πῆγα νὰ κλεισθῶ μόνος μου σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο...

Ἡ λογικὴ αὐτὴ ἀπάντηση κι' ἡ εἰλικρίνεια τοῦ παιδιοῦ μαλάκωσαν τὸ δικαστῆ. Συμβουλευτήκηκε τὸ ἀντροπὸ τοῦ καὶ εἶπε:

— Θὰ ἐξετάσουμε ἀν αὐτὰ ποὺ μᾶς λές εἶναι ἀληθινά. Σοῦ τὸ λέω ὁμως, ὅτι ἀν μᾶς εἶπες τὸ παραμικρὸ ψέμμα, θὰ σὲ στείλω ἀμέσως στὴν ἀποικία τῶν καταδίκων, ὅπου θὰ μείνης νὰ κάνεις καταναγκαστικὰ ἔργα, ὅς ποῦ νὰ ἐνηλικιωθεῖς κι' ὅς ποῦ νὰ σὲ ζητήσουν οἱ γονεῖς σοῦ.

— Σὰς ξαναλέω ὅτι γονεῖς δὲν ἔχω, ἀπάντησε ὁ Φραγκλίσκος. Ὁ πατέρας μου πέθανε ὀ καιμένος στὴ Μασσαλία καὶ τὴν ἀνὰ ἔχω πρὸς μόνον ἓνα φίλο: τὸ συνάξαιρό μου τὸν κ. Καρινό, ποῦ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ἀιχμάλωτος τῆς συμμορίας τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ.

Ἡ φάτσα τοῦ ἀνακριτῆ κοκλίνισε πάλι σὰν παπαρούνα.

— Νὰ πάρει ἡ ὀργή, φώναξε, ἀρχισὰν πάλι οἱ τρέλλες! Ἀκούς ἐκεῖ Βοθμαγκό! Τί εἶν' αὐτὸ τὸ Βοθμαγκό; Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ Βοθμαγκό;

— Στὴ θάλασσα,

εἶπε ὁ Φραγκλίσκος, κάτω ἀπὸ τὴ γῆ...

Οἱ δυὸ ὑπάλληλοι δὲ θέλησαν πιά ν' ἀκούσουν παραπάνω. Δέκοψαν τὸ παιδί καὶ φώναξαν ἓναν ἀστυφύλακα.

— Θὰ πᾶς, εἶπε ὁ Γάλλος ἀνακριτῆς, στὸ δρόμο τοῦ Χαρτιοῦ, στὸ μαγαζὶ τοῦ Ἀνναμίτη, ὅπου ἔφτιασαν τὸ χάρτινο σπιτί: χτές τὸ βράδυ, καὶ θὰ

Ἐπιτίθει μέσ' ἀπὸ τίς φλόγες... (Σελ. 318, στ. β')

κάνεις μιὰ πρόχειρη ἀνάκριση. Θὰ μάθεις ἀν κανένας ἔπιτασε κι' ἐκλείσει αὐτὸ τὸ παιδί στὸ ὑπόγειο καὶ γιὰ ποῖο λόγο.

— Πολλὸ καλὰ, ἀπάντησε ὁ ἀστυφύλακς. Θὰ σὰς φέρω ἀπάντησιν σὲ μισὴ ὥρα.

Ὁ φρουρὸς τράβηξε τὸ πικιδὶ παρὰ-

μερα, πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ὁ ἀνακριτῆς ἔφερε ἄλλους κατηγορομένους. Ὁ Φραγκλίσκος ἦταν ὀλος ἀπελπίσια καὶ ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀν εἶχε κάμει κανένα ἔγκλημα, γιὰ νὰ τὸν μεταχειρίζονται τόσο ἀσχημα καὶ νὰ μὴν τὸν πιστεῖουν.

Βυθισμένος στὶς μαῦρες αὐτὲς καὶ θλιθερὸς σκέψεις, κοίταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποῦ ἔδλεπε σ' ἓνα μικρὸ κηπὸ. Πῶς καὶ ἦταν δρόμος ἐρκετὰ πολυσύχναστος τὴν πρωινὴ αὐτῆ ὥρα. Ἐδλεπε νὰ περνοῦν καμαρωτὸ ἀξιωματικοὶ μὲ τὴν ἄσπρη σιδερωμένῃ στολή τους, ἀγγελιοφόροι πάνω σὲ ποδήλατα, ἰθαγενεῖς, φορτωμένοι στὸν ὄμο μακρὰ καλάμια μπαμποῦ, ποῦ στὶς ἄκρες τοὺς κρέμονταν καλάθια γεμάτα φρούτα καὶ λαχανικά. Καὶ στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, κάθονταν στραυροπόδι οἱ μπόυ μπροστὰ στὰ ἀδειανά τοὺς ποδ-ποδὺς καὶ περιμέγαν πελατεῖα.

Ὁ Φραγκλίσκος τὰ κοίταζε ὀλ' αὐτὰ, χωρὶς νὰ τὰ βλέπει.

— Ἀ, πόσο δύσκολη εἶναι ἡ ζωὴ, ὅταν κανεὶς εἶναι μοναχὸς στὴν ἡλικία μου, χωρὶς κανέναν προστάτη! συλλογιζόταν καὶ κατάπινε τὰ δάκρυά του.

Πῶς ἤθελε νὰ ἦταν μόνος, νὰ κλάψει μὲ ὀλη τοῦ τὴν καρδιά. Τὸν ἐπνίγε τὸ παραπόνό του.

Μὰ ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ ἀστραφάν κι' ἡ λύπη τοῦ ἔγινε θυμὸς. Λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ ξεφύγει μιὰ φωνή. Ἐκεῖ δὲ, στὴ γωνιά τοῦ κηποῦ, ἓνας ἀνθρώπος διαβάζει ἀμέριμνος τὴν ἐφημερίδα τοῦ κι' ὁ Φραγκλίσκος τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι αὐτὸς ποῦ τὸν ἐκλείσει στὸ ὑπόγειο, εἶναι αὐτὸς ποῦ ἔστη-

— Αὐτὰ δὲν περνοῦνε σὲ μᾶς! (Σελ. 318, στ. γ')

σε την παγίδα στον κ. Καρινό, είναι ο φοβερός Κου-Σύ! Ο Κου-Σύ, λίγα βήματα μακριά του!

Το παιδί ξεχασε μονομιᾶς ότι ήταν φυλακισμένο. Μ' ένα ξαφνικό πήδημα, βρέθηκε έξω από το παράθυρο, έτρεξε πάνω στον Κου-Σύ. Τόν έφτασε. Τόν άρπαξε από τὸ μπράτσο γερά, αποφασισμένος να μὴ τὸν αφήσει. Ο' Ανναμίτης σάστισε σὴν ἀρχή, μὰ εὐθὺς μόλις κοίταξε κι' αναγνώρισε τὸ παιδί, ένοιωσε ὅτι ὁ κίνδυνος ἦταν σοβαρός.

— Νὰ πάρει ὁ διάβολος! μουρμούρισε... Πάλι μπροστά μου αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο! Δὲ θὰ τὸ ξεφορτωθῶ ποτέ; Καὶ ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι μὲ ὀλη τὴ βίαια δύναμή του. Μὰ ὁ Φραγκίσκος θὰ πέσει ἐκεῖ δά, παρὰ νὰ φύσει τὸν ἔχθρό του, μὴ καὶ τὸν εἶχε τώρα στὰ χέρια του.

Κάμποσοι περιεργοὶ διαβάτες μαζεύτηκαν τριγύρω κι' ἔκαναν χάξι. Οἱ ἀστυφύλακες ἔτρεξαν νὰ πιάσουν τὸ Φραγκίσκο πὸς τοὺς ξέφυγε. Ο' Ανναμίτης, βλέποντας ὅτι ὁ κίνδυνος μεγάλωνε ὀλοένα, ἔβαλε ὀλα του τὰ δυνατά, πέταξε τὸ παιδί μακριά· σὶς σκόνες τοῦ δρόμου κι' ἔτρεξε νὰ μὴ σ' ἕνα ποῦς-πούς.

— Τὸτ-λάμ! (*) φώναξε στὸ μπῦ. Μὰ ὁ γιὸς τοῦ ἐφευρέτη δὲν τᾶχασε. Ἐκεῖ δὲ ἦταν ἕνας μανθῆς, πὸς εἶχε ἀκουμπήσει χάμω τὸ καλάμι του καὶ κοίταξε κι' αὐτὸς τὴν περίεργη σκηνή. Ο' φίλος μας ἀρπάζει τὸ καλάμι καὶ τὸ χώνει μέσα σὶς ρόδες τοῦ ποῦς-πούς. Ἀδύνατο πιά νὰ ξεκινήσει.

— Μπράβο! φώναξαν οἱ περιεργοὶ, κάνοντας γούστο μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ παιδιοῦ πὸς γκοῦσε ἕναν ἄντρα.

Ὡστόσο οἱ δύο ἀστυφύλακες ἐπίασαν τὸ παιδί καὶ ἤθελαν νὰ τὸ πάνε πάλι στὸ τμήμα. Μὰ ἐκεῖνο ἀντιστέκεται, δείχνει τὸν Κου-Σύ καὶ φωνάζει:

— Πιάστε τον! Πιάστε τον κι' αὐτόν!.. Αὐτὸς μ' ἔκλεισε στὸ ὑπόγειο! Φέρτε τον μαζί μου στὸ τμήμα!

Οἱ ἀστυφύλακες δὲν ξέρουν τί νὰ κάμουν. Μὰ ἕνας ἀξιωματικός, πὸς περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, μπήκε στὴ μέση:

— Τὸ παιδί ἔχει δίκιο, εἶπε. Ο' ἄνθρωπος αὐτὸς τὸ χτύπησε πολὺ βίαια. Πρέπει νὰ συλληφθῶν κι' οἱ δύο κι' ἄς ἐξηγηθῶν στὸν ἀνακριτή.

Οἱ ἀστυφύλακες ὑπάκουσαν στὴ σύσταση τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ παρακάλεσαν τὸν Κου-Σύ νὰ τοὺς ἀκολουθήσει. Ο' Ανναμίτης διαμαρτυρήθηκε, εἶπε ὅτι ἦταν μηχανικός κι' ἔδειξε τὴν κάρτα του.

— Θὰ ἐξηγηθεῖτε στὸν κ. ἀστυνόμο, τοῦ εἶπαν.

Ο' κόσμος μαζεύεται τριγύρω καὶ

φαινόταν πολὺ ἔχθρικός στὸν Κου-Σύ. Ἐκεῖνος τότε ἔκρινε περὶ τὸ νὰ ἐπιμείνει κι' ἀκολουθήσει τοὺς ἀστυνομικούς.

Ο' Φραγκίσκος μπήκε περήφανα καὶ θριαμβευτικά στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτή. Τοῦ κάκου ἐκεῖνος τὸν μάλωσε ἀσπληρὰ γιὰ τὴν πῆγε νὰ τὸ σκάσει.

— Δὲν πῆγα νὰ τὸ σκάσω, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί, ἀλλὰ πῆγα νὰ σὰς φέρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ μόνο ζητοῦσα, καὶ τὸ κατάφερα.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἤθελες νὰ μοῦ τὸν φέρεις;

— Γιατί αὐτὸς μ' ἔκλεισε χτὲς τὸ βράδυ στὸ ὑπόγειο τοῦ δρόμου τοῦ Χαρτιοῦ. Στείλατε τὸ γραμματέα σας νὰ σὰς φέρει πληροφορίες. Ἐγὼ ἄς φέρνω τίς καλύτερες.

Ἡ ἀταραξία τοῦ παιδιοῦ ἦταν τόση, ὥστε ὁ ἀνακριτὴς ἀποφάσισε νὰ ἐξετάσει ἐπὶ τέλους προσεκτικὰ τὴν περίεργη αὐτὴ ὑπόθεση. Ἄρχισε λοιπὸν ν' ἀνακρίνει τὸν Κου-Σύ.

Ἐκεῖνος εἶπε τὴν ταυτότητά του, ἔδειξε χαρτιά ὅτι ἦταν μηχανικός, κι' ὀλα ἔδειχναν πὸς ἦταν ἐν τάξει. Φαινόταν ἄνθρωπος μὲ κοινωνικὴ θέση κι' ἡ κατηγορία πὸς τοῦ ἔρχε τὸ παιδί ἦταν ὀσιστὴ τρέλλα. Ο' ἀνακριτὴς θέλησε νὰ τελειώσῃ τὴν ἀκαριπὴ αὐτὴ ἀνάκριση.

— Ὡστε, εἶπε, δὲν ἐγνωρίζατε αὐτὸ τὸ παιδί στὸ Σαῖγκόν;

— Ὀύτε τὸ ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου, κύριε ἀστυνόμο. Τὸ παιδί αὐτὸ κάνει λάθος καὶ μὲ παίρνει γιὰ κάποιον ἄλλον.

— Δὲν τὸ δέσατε χτὲς τὸ βράδυ σ' ἕνα ποῦς-πούς καὶ δὲν τὸ κλείσατε ὑστερὰ σ' ἕνα ὑπόγειο, στὸ δρόμο τοῦ Χαρτιοῦ;

— Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά, κύριε ἀστυνόμο, καὶ πολὺ εὐκόλα θὰ σὰς ἀποδείξω, ἂν θέλετε, ὅτι χτὲς τὸ βράδυ βρισκόμουν στὰ ἐργοστάσια τοῦ Τοῦ-Τρί, δέκα χιλιόμετρα μακριά ἀπὸ τὸ Χανσί.

— Πολὺ καλά, ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος, θὰ τὸ ἐξετάσουμε.

Εἶχε πεισθεῖ σχεδὸν στὰ λόγια τοῦ Ἄνναμίτη.

Ο' Κου-Σύ, βλέποντας ὅτι κέρδιζε τὸ παιγνίδι, ἔκρινε καλὸ νὰ ἐκδηλώσει τὴν ἀγανάκτησή του γιὰ τὸ ἐνοχλητικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο κι' εἶπε μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπεια:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὥστόσο, κύριε ἀστυνόμο, νὰ θεωρῶ λιγάκι ἀσχημὸ τὸν τρόπο τὸν ἀστυφυλάκων σας πρὸς ἕνα πολίτη μὲ κοινωνικὴ θέση καὶ μὲ δίπλωμα γαλλικοῦ πανεπιστημίου. Θὰ ὑποβάλλω τὰ παραπάνω μου στὸ σύλλογο τὸν μηχανικῶν, γιὰτί αὐτὸ τὸ γεγονός δὲν πρέπει νὰ μείνει ἀτιμώρητο.

Ο' ἀστυνόμος ἔδλεπε ὅτι τὸ καλεό-

παιδο αὐτὸ τὸν εἶχε μπλέξει σὲ μιὰ ἀσχημὴ ὑπόθεση κι' ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ γίνονταν παρατήρηση ἀπὸ τὸν κυβερνήτη καὶ νὰ σταματοῦσε ἡ προαγωγή του. Ἐταίμαζόταν λοιπὸν νὰ ζητήσει συγγνώμη ἀπὸ τὸ μηχανικό, ὅταν ὁ Φραγκίσκος πετάχτηκε καὶ πάλι:

— Νὰ το! φώναξε δείχνοντας τὸν Ἄνναμίτη... Κοιτάξτε πίσω ἀπὸ τ' αὐτὸ του, ἔχει κι' αὐτὸς τὸ φύλλο τοῦ λωτοῦ!

Ο' ἀστυνόμος ἄρχισε νὰ θυμῶναι γιὰ καλὰ καὶ διατάζει νὰ πετάξουν ἔξω ἐπιτέλους αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο. Μὰ ἐκεῖνο γαντζώθηκε ἀπάνω στὸ γραφεῖο καὶ δὲν ξεκολλοῦσε.

— Μὰ κοιτάξτε, κύριε ἀστυνόμο, εἶπε, αὐτὸ εἶναι ἀπόδειξη! Θυμᾶστε πὸς σὰς ἔλεγα ὅτι ὀλοι οἱ συμμορίτες ἔχουν πίσω ἀπὸ τ' αὐτὸ τὸ φύλλο τοῦ λωτοῦ; Τῶχει κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅπως τόχω κι' ἐγὼ. Κοιτάξτε!

Τώρα ὁ Ἄνναμίτης, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, ἔκαμε μιὰ κίνηση, ἂν νᾶθελε νὰ κρῦψει τ' αὐτὸ του. Ο' ἀστυνόμος, μὲ τὴ συνήθεια τοῦ ἐπαγγέλματος, κατάλαβε αὐτὸ τὸ κίνημα καὶ διέταξε τοὺς ἀστυφύλακας νὰ καταβάσουν τὰ χέρια τοῦ Κου-Σύ. Κοίταξε κι' εἶδε ὅτι πίσω ἀπὸ τ' αὐτὸ τοῦ Ἄνναμίτη ἦταν στυγματισμένο ἕνα ἄνθος λωτοῦ, ὀμοιο μὲ τὸ Φραγκίσκο. Μόνο πὸς αὐτὸ εἶχε τρία φύλλα. Ἡ ὀτάση του τώρα ἄλλαξε σὰ μὲ μαγικὴ δύναμη.

— Κύριε Κου-Σύ, εἶπε εἰρωνικά, ἂν θέλετε μπορεῖτε νὰ κάμετε τὰ παράπονά σας στὸ σύλλογό σας. Ἄστυφύλακες, συλλάβετέ τον καὶ πηγαίνετε τὸν στὸ κρατητήριο.

Ο' Ἄνναμίτης ἦταν νικημένος πιά. Ἄγριοκοίταξε μιὰ φορὰ τὸ παιδί καὶ βγήκε ἀνάμεσα στοὺς δύο φρουροὺς του. Ο' Φραγκίσκος εἶχε τόση χαρὰ, ὥστε ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ ἀστυνόμου καὶ τὸ φιλοῦσε κλαίγοντας.

— Τῶς ἔγω, εἶπε, ὅτι ἕνας γάλλος δὲ θὰ γελιόταν καὶ δὲ ἔβαζε φυλακὴ ἐν' ἀπροσάτεστο παιδί.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

«Κι' ὀμως! Σὲ μένα, τὸ πανώριο λούλουδο, τὸ ἀποφρονεῖς...»

Στην γῆ δὲ σταματοῦσε ἡ ἀλαφρογένεῖς: Πετράδια μῦρια ἰδᾶς ἀπ' τὴ δροσοῖλα μου, Κι' ὀσα ποθήσεις ἀπὸ μένα παίρνεις...»

«— Τραγουδιστὴς ἐγὼ δὲν εἶμαι τίς τίς, Ἄρσις νὰ μὲ μεθοῦν δὲν ἔχω χάρι! Πετῶ, δουλεύω ἀπὸ λιβάδια ὡς μὲση ἀπὸ τὴν...»

Τάνωφέλα, νὰ ἐφήμερα ποῖος αἶμα στὸ σμάρι...

Πᾶν νὰ τραγῶν τὸ γλυκὸ ροδόνομα καὶ τοῦ χρυσοῦ τοῦ θυμαριοῦ τὸ μέλι. Τῆς γῆς πᾶν νὰ δᾶσῃ τὴν ἀνδόσκηνη, Κερήθερα νὰ τὴν πλάσω στὴν κομψήλη...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΕΡΓΙΛΑΙΤΗΣ

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἦταν δὲν ἦταν δέκα χρονῶν. Πούλαγε στοὺς δρόμους σπέρτα καὶ [βίους ἄγιων καὶ παρακαλοῦσε μὲ τόσο εὐγενικό τρόπο τὸν κόσμο νὰ τοῦ πάρῃ τὸ ἐμπόρεμά του, ὥστε πολλοὶ, βλέποντας τὸ χλωμό, ἀδύνατο προσωπάκι του καὶ τὰ σχιζμένα του ροῦχα, τὸν λυπόntonσαν καὶ τοῦδιναν ἐλεημοσύνη χωρὶς νὰ γοράζον τίποτε. Τὸ μικρὸ ὀμως δὲν τὸ ἤθελε αὐτὸ. Δὲν καταδεχόταν νὰ ζητιανεύῃ. Ἐσκυβε πάντα τὸ κεφάλι του λέγοντας «εὐχαριστῶ» κι' ἔρευγε μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο.

Σήμερα ὀμως δὲν εἶχε κάνει τίποτε. Ἐβαζε ὀλη τὴν ὀρα τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ δὲν ἐπίαγε παρὰ τίς δύο μόνο δεκάρες πὸς τοῦ εἶχε δώσει τὸ πρῶτὸ μιὰ πονετικὴ γρηοῦλα. Κι' ὀσοι φορὲς κι' ἂν ἔανάεζε τὸ χέρι του, πάντα δύο ἔμειναν αἱ δεκάρες. Βρισκόταν μπροστὰ στὴ Μητρόπολη. Σήκωσε ψηλά τὸ κεφάλι καὶ κοίταξε τὸ μεγάλο ρολόι. Δύμισα ἡ ὀρα! Ἄχ, κι' ἀπ' τὸ πρῶτὸ δὲν εἶχε βάλει τίποτε στὸ στόμα του. Γι' αὐτὸ εἶχε τέτοια κούραση καὶ τέτοια πείνα. Καὶ μὲ τίς δύο δεκάρες τί νὰ πάρῃ; Ὀυτε γιὰ ψωμί δὲν τὸν ἔφθαναν.

Πλησίασε πὸς κοντὰ στὴν ἐκκλησία. Πῶσοι φορὲς δὲν εἶχε θελήσει νὰ μὴ μέσῃ, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μετάνιωνε. Τοῦ προξενόσαν τόσο φόβο οἱ μεγάλες πόρτες μὲ τίς βαρετές βελούδινες κουρτίνες. Κι' ἔπειτα, ἔκει δὲν ἔαταν ἔτσι ὀπως στὴ μικρὴ φτωχικὴ ἐκκλησία τῆς γειτονιάς του.

Ἐτάαν πλοῦσια, σοβάρὰ, ξέρω γὼ; Σήμερα ὀμως τὰ πόδια του λυγίζαν τόσο πολὺ ἀπ' τὴν κούραση καὶ ὁ μεσημεριατικός ἥλιος τὸν χτύπαγε τόσο πολὺ στὸ κεφάλι, πὸς κατανίκησε τὴ δειλία του καὶ μπήκε μέσα.

Ἄχ, βέβαια, ἔδῶ ἦταν ἀλλοιώτικα. Τόσο πλοῦσια ὀλα γύρω του, τόσο ψηλοὶ οἱ ὀθλοὶ, τόσο διαφορετικὰ ἀπ' τὴν ἀπλὴ ἐκκλησοῦλα τῆς γειτονιάς του μὲ τοὺς ἀσβεστωμένους τοίχους. Κι' ἡ Παναγία ἔδῶ ἦταν ἀλλοιώτικη, ὀχι ὀσαν τὴν χλωμὴ Παναγίτσα τῆς δικῆς τοῦς ἐκκλησιάς.

Ἡ ἐκκλησία ἦταν ἔρημη. Προχώρησε σιγὰ σιγὰ κατὰ τὸ τέμπλο καὶ πλησίασε τὰ εἰκονίσματα.

Ὡ, τί ἀλλοιώτικη πρῶ ἦταν ἔδῶ ἡ Παναγίτσα! Ὡμορφη, ψηλὴ, μὲ μιὰ χρυσὴ κορῶνα στὸ κεφάλι καὶ μὲ λαμπρὰ ροῦχα, πὸς κάτω ἀπ' τὸ ἀκάνονιστο φῶς τοῦ καντηλιοῦ, φαινόταν κεντημένα μὲ χίλιων λογίων πετράδια. Στὸ πρόσωπό τῆς ὀμως εἶχε τόση γλύκα, ὀση καὶ ἡ δικὴ τοῦς φτωχῆ Παναγίτσα. Τί παράξενο! Κι' αὐτοῦ πὸς τοῦ εἶχαν πει καὶ τὸ εἶχε δεῖ

ἄλλωστε τόσοι φορὲς μὲ τὰ μάτια του, ὀχι οἱ πλοῦσιοι εἶναι περήφανοι κι' ἀκατάδεχοι. Κι' ὁ μικρὸς Χριστοῦλης κι' αὐτὸς ἦταν ἄσπρος καὶ ξανθός, ὀσαν τὰ πλοῦσιόπαιδα πὸς ἔπαιζαν στὸ Ζάππειο. Κι' ὀμως κι' αὐτὸς χαμογελοῦσε τόσο γλυκά! Σηκώθηκε σὶς μύτες τὸν ποδιῶν καὶ προσπάθησε ν' ἀσπασθῇ τὰ πόδια τῆς Παναγίτσα. Δὲν ἔφθανε καὶ τὰ χεῖλια του ἀκούμπησαν μόνο στὸ μάρμαρο τοῦ τέμπλου. Ἄχ, γλυκειά, γλυκειά Παναγίτσα, βοήθησε τὸ φτωχὸ, τὸ ὀρφανό.

Ἐφυγε ἀπ' τὸ τέμπλο κι' ἄρχισε νὰ γυρῆ στὴν Ἐκκλησία. Τίς μεγάλες ἀσημένιες εἰκόνες δὲν τίς πολυκατάλαδανε. Κοίταξε πάνω τίς σκαλιστὲς κολόννες καὶ τίς θολωτὲς στοῖες. Ἄχ, πῶσα ἀστέρια ἦσαν ἐκεῖ ψηλά! Σχεδὸν ὀσα καὶ τὴν νύχτα στὸν οὐρανό, πὸς ὀταν πᾶς νὰ τὰ μετρήσῃς βγάξεις μυρμηγκιά.

Ἄρχισε νὰ μετράει. Ἐνα, δύο, τρία, τέσσαρα. Μπᾶ, δὲν μποροῦσε. Ἦσαν τόσα πολλά. Ζαλιότηκε καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι. Καὶ μπροστὰ του εἶδε μιὰ μακριά, σταχτερὴ πέτρα, ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησιάς. Πάνω ἀπ' τὴν πέτρα ἦταν μιὰ ἐπιγραφή. Ὡ μικρὸς διάβασε μὲ κόπο τοὺς δυσανάγνωστους βυζαντινοὺς χαρακτήρες.

«Ὀυτος ἔστιν ὁ λίθος ἐν Κανῆ τῆς Γαλιλαίας, ὀπου τὸ ὀδιον εἰνον ἐποίησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.»

Τὸ ξαναδιάβασε δύο τρεῖς φορὲς, χωρὶς νὰ καταλαβῇ πολλὰ πράγματα. Αἰφῆς στὸ νᾶν του ἦρθαν τὰ λόγια πὸς τοῦ εἶχε πει ὁ δάσκαλος πέρου, ὀταν πῆγαινε ἀκόμα σχολεῖο. Θυμήθηκε τὸν ἐν Κανῆ γάμο καὶ τὸ θαῦμα πὸς ἔκανε ὁ Χριστὸς καὶ τὸ νερὸ ἐγίνε κρασί. Λοιπὸν ἔδῶ ἐπάνω ἦταν. Κι' ἔδῶ πάνω ἐγίνε τὸ νερὸ κρασί, δηλαδὴ τὸ ὀδιον οἶνος, ὀπως ἔλεγον τὰ γράμματα ἐκεῖ ἐπάνω; Ἄχ, νὰ γίνονταν καὶ τώρα κανένα τέτοιο θαῦμα! Καὶ νᾶκανε ὁ Χριστοῦλης καινούργια τὰ τρύπια τοῦ πιπούτσια. Καὶ νᾶκανε τίς δύο δεκάρες τοῦ φλουριά! Καὶ γιὰτί νὰ μὴν γίνῃ; Δὲν ἔκανε τόσα θαῦματα ὁ Χριστὸς;

Ρονάπισ καὶ φίλησε μὲ εὐλάβεια τὴν σταχτιὰ κρῶα πέτρα. Τὰ ποδαράκια του ὀμως λυγίζαν ἀπ' τὴν κούραση καὶ τὸ κεφάλι του βάραινε ἀπ' τὴ νύστα. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι ἐπάνω στὸ μάρμαρο, μάζεψε τὰ πόδια του καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸν πήρε ὁ ὀπνος. Μὲς σ' ὀνειρό του, ἡ γλυκειά Παναγίτσα μὲ τὴν χρυσὴ κορῶνα καὶ τὰ πλοῦσια φορέματα τοῦ χαίδευε ἀπαλά τὸ μέτωπο... *

— Ἄπ' ἔδῶ, παρακαλῶ. Ἐνας δραγουμάνος πὸς συνόδευε ἕνα ξένο κύριο καὶ μιὰ κυρία, μπήκε

στὴν ἐκκλησία καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος πὸς κοιμόταν τὸ παιδί.

— Αὐτὴ ἡ πέτρα, κυρία μου... Ἡ κυρία κοίταξε ἄλλῶ χωρὶς νὰ τὸν προσέχῃ. Ἐστριψε κι' αὐτὸς κατὰ καὶ τὸ κεφάλι του. Ὡ μικρὸς κοιμόταν ἀκόμη, μὲ τὸν βαθὸ ὀπνο τῆς ἡλιασίας του, ἔχοντας τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὴν πέτρα.

— Μπᾶ, ἕνα παλιόπαιδο, εἶπε. Στάθῃτε νὰ τὸ ξυπνίσω.

— Ὀχι, γιὰ τ' ὀνομα τοῦ Θεοῦ, ἔκανε ἡ κυρία καὶ τὸν κράτησε.

Κοίταξε τὸ παιδί μὲ συμπάθεια. Τὰ μάτια τῆς ἔπесαν στὰ κουρελιασμένα ροῦχα καὶ στὰ τρύπια παπούτσια του, στὸ ἀδύνατο προσωπάκι καὶ στὰ βαθουλωμένα μάτια. Ἡ σκέψη τῆς πέταξε στὰ δικὰ τῆς παιδάκια, τ' ἀγαπημένα, πὸς εἶχε ἀφήσει στὴ μακρυνὴ πατρίδα τῆς, καλοντυμένα καὶ χορτάτα. Χαμογέλασε γλυκά καὶ, ἀνοίγοντας τὴν τσάντα τῆς, ἔβγαλε δύο χρυσὰ νομίσματα καὶ σιγὰ, προσέχοντας μὴν τὸν ξυπνίσῃ, τὰ ἔβαλε στὸ κασκέτο τοῦ μικροῦ πὸς ἦταν πεσμένο δίπλα του. Ἐπείτα ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ κυριοῦ καὶ ἀπομακρύνθηκε σὶς μύτες τὸν ποδιῶν. Ὡ δραγουμάνος τοῦς ἀκολούθησε μωρμυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του; — Ζουρλοεγγλέζοι!

Ἡ πλοῦσια Παναγίτσα μὲ τὴ χρυσὴ κορῶνα, τοῦ χαίδευε ἀκόμη ἀπαλά τὸ μέτωπο. Ἐφῆνου ἀνοῖξε τὰ χέρια τῆς κι' ἄφησε νὰ πέσουν δύο χρυσὰ γυαλιστερὰ φλουριά. Τὸ παιδί ξύπνησε τρομαγμένο. Στὸ μέτωπό του αἰσθανόταν ἀκόμα τὴν κρυάδα τοῦ μαρμαροῦ. Ἐπίασε μηχανικά τὸ κασκέτο του καὶ ἔφῆνου εἶδε τὰ δύο νομίσματα πὸς λαμποκοποῦσαν. Τὰ ἔπιασε στὰ χέρια του καὶ τὰ κοίταξε σὰ χαμένο.

Καλὲ μὴν ὀνειρευόταν ἀκόμη; Ὀχι, ὀχι, τὰ χρήματα ἦσαν ἀληθινὰ, τὰ ἐνοιωθε ἐκεῖ, στὴ χούφτα του. Ὡστε ἦταν ἀλήθεια; Ὡ Χριστὸς εἶχε ἀκούσει τὴν προσευχὴ του καὶ εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του; Σήκωσε ψηλά τὸ κεφάλι κοιτάζοντας τοὺς βαθιοὺς ὀθλοὺς. Καὶ μὲ δακρυομένα μάτια, φίλησε τὴν σταχτιὰ κρῶα πέτρα πολλές, πολλές φορὲς.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΒΑΗ

Γ Λ Ω Σ Σ Ο Δ Ε Τ Ε Σ

Πεινορογοδιφονυστάζω Κι' ἀπ' τὸ πεινορογοδιφονυστάγμα μου Τὴ μάννουλα μου κρᾶζω.

Ἄπὸ τὰ ὀψη τοῦρανοῦ Πέφτει ταῦγό τοῦ γερανοῦ Τσακίζει πέντε μάρμαρα Μαρμαρομαυρομάρμαρα.

(Ἀπὸ τὰ Παιχνίδια καὶ Τραγούδια)

(*) Ἐμπρός!

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΕΡΓΟ

Αγαπητοί μου,

ΙΝΑΙ βράδυ. Μόλις εγύρισα από το θέατρο όπου κάναμε δοκιμή της «Αναδυομένης». Έχω δυο ώρες ως που να με φωνάζουν στο τραπέζι. Σ' αυτό το διάστημα πρέπει να σάς γράψω την Έπιστολή μου, γιατί αύριο θάταν άργά: δεν θα πρόρπταινε από τυπωθή σ' αυτό το φύλλο... Αλλά είμαι τόσο ζαλισμένος, τόσο κουρασμένος!... Καί τί νά σάς γράψω;... Με τη φασαρία των δοκιμών που είχα δηλ αυτή την εβδομάδα, δεν έσκέφθηκα τίποτα, δεν βρήκα κανένα θέμα...

Μια στιγμή μόνο, προχτές, ξεκολώνοντας ένα φύλλο του «Ημεροβέλιου» μου και βλέποντας «Σεπτέμβριος, 1», μου πέρασε απ' το νου να σάς γράψω για το Φθινόπωρο που άρχίζει, για το Χειμώνα που έρχεται, για το Σχολείο που ξανανοίγει, για τη χαρά που αισθάνονται μερικοί και για τη λύπη που αισθάνονται μερικοί άλλοι... Το θέμα αυτό το ξαναθυμούμαι και τώρα. Αλλά τί νά σάς πω! Δεν έχω κεφάλι να το γράψω. Το κεφάλι μου είναι γεμάτο από άλλα, ό νους μου είναι μακριά κι' από το Φθινόπωρο κι' από το Σχολείο... Ήναδλέπω μπροστά μου το θέατρο, τη σκηνή, τους ήθοποιούς μου, τον υποβολέα... Ξανακούω τά λόγια που τους έλεγε αυτός, που τά ξανάλεγαν εκείνοι και που τά ξανάλεγα κι' εγώ, για να τους δίνω ή να τους διορθώνω τον τόνο.

Και διακοπές, και συζητήσεις, κι' αντιλογίες, και γρίνιες, ού, ένα σωρό, κάθε στιγμή: «Όχι, εγώ λέω καλύτερα να το πω έτσι...» «Όχι, έτσι παίρνει άλλη σημασία.—Καλύτερα! —Χειρότερα!» Η: «Αυτό το σκηνοκό εγώ το έννοω έτσι.—Όχι, πρέπει να το κάμης όπως είναι σημειωμένο στο χειρόγραφο.—Άχ, μά γιατί...» «Όχι!» Κάθε ήθοποιός, βλέπετε, έννοει να κάμη το δικό του. Φασαρία τελοσπάντων και παραζάλη κάθε δοκιμή. Και για ν' άννεθί ένα έργο στο θέατρο, χρειάζονται δεκαπέντε τουλάχιστο τέτοιες δοκιμές.

Θάπορήςστε όσοι είσθε έρασιτέχνες, όσοι λάβατε ποτέ μέρος σε παράσταση: «Ψιάνουν δεκαπέντε δοκιμές; Έμεις κάνομε τριάντα, σαράντα και πάλι δε μαθαίνουμε καλά το έργο.» Τό ξέρω. Καί στην Εδρώπη, όχι πιά ού έρασιτέχνες, αλλά κι' οι μεγάλοι ήθοποιοί δεν μπορούν να παίξουν έργο άν δεν γυμνασθούν μήνες και μήνες. Αλλά οι δικοί μας ήθοποιοί συνήθισαν αλλοιώντικα. Είναι, βλέπετε, υποχρεωμένοι

ναλλάζουν έργο συχνά. Γιατί σπάνια θά κάμη κανένα άπάνω από δεκα-δύο δεκά παραστάσεις. Δεν έχουν λοιπόν καιρό για δοκιμές παρά μία ή δυο εβδομάδες. Κάποτε και λιγότερο. (Ώ, πόσες φορές βγήκαν έργα σε πέντε και σε τρεις μόνο ήμέρες!)

Κι' όμως, πολλά απ' αυτά δεν παίζονται εδω χειρότερα παρά στην Εδρώπη. Τι νά σημαίνει αυτό; Οι Έλληνες ήθοποιοί έχουν περισσότερη άντίληψη από τους Εδρωπαίους; Μαθαίνουν από φυσικό τους πιά εύκολα, πιά γρήγορα; Η ή ανάγκη της αλλαγής, ό τρόπος της εργασίας, τους έκάμη να νικηθούν ιδιότητες που ό Ευρωπαίος συνάδελφός τους δεν τις χρειάστηκε ποτέ; Τό βέβαιο είναι ότι κάνουν θαύματα. Καί παλλές φορές μου έτυχε να κούσω ξένους να τά θαυμάζουν. Ψέτος άκόμα, ένας Γάλλος, στο θέατρο της Κυβέλης, όπου έδλεπε να παίξουν τόσά ώρχια ένα γαλλικό έργο, ήταν έδύνατο να πιστέψη πως οι ήθοποιοί εκείνοι τό είχαν μάθει σε λίγες ήμέρες. Κι' έλεγε: «Μά τί είσθαι σεις οι Έλληνες; ύπεράνθρωποι;»

Έ, λοιπόν ναί. Αυτό που κατορθώνουν οι ήθοποιοί μας, είναι υπεράνθρωπο. Αλλά... Ήσπα στη ράχη του συγγραφέα. Γιατί ό κηκόμοιός αυτός είναι υποχρεωμένος να τους παρακολουθεί σ' αυτή τη γρήγορη, την περζαλιστική εργασία, επί μία ή δυο εβδομάδες να κάμη μαζί τους δοκιμές πρωί και άπόγεμα. ν' άπρίνη κάθε άλλη του εργασία και κάθε άλλη του σκέψη για ν' άννεδάση τό έργο του εύπρόσδοπα. Η εργασία δηλαδή αυτή, που άλλου είναι τόσο ξεκρύαστη, —γιατί γίνεται από λίγο, με ήσυχία, με γαλήνη, μεσά σε πολλούς μήνες, —εδω είναι μία από τις πιά κουραστικές, τις πιά παραζαλιστικές που μπορείτε να φαντασθήτε.

Τί μπορώ λοιπόν να σάς γράψω αυτή την ώρα, που γυρίζω από τις δοκιμές της «Αναδυομένης»;... Κάνω να σκεφθώ κάτι τι για σάς, κι' άμέσως με κόβει ή σκέψη: «Α, ό ήθοποιός Α. θά θυμηθί να πη στην παράσταση τη λέξη εκείνη που έλο την ξεχνά στις δοκιμές...» Ο ήθοποιός Β. θά μπόρής να πη εκείνη τη φράση που στίς δοκιμές έλο τη μπερδεύει;... Άμ' ό φροντιστής θά θυμηθί όλα εκείνα που χρειάζονται για τό γέμμα της τρίτης πράξης; Ο μηχανικός θά καταφέρει καλά την πολυθρόνα με τά κουρέλια της παράλυτης γιαγιάς;... Θέ μου! πότε θά γίνουν έλ' αυτά; Αύριο είναι ή παράσταση. Δεν μένει παρά μία γενική δοκιμή. Όλα τάφινουν την τελευταία ώρα. Τι βάσανο!... Αλλά τί βλέπω; Άρχισα να σάς λέω γιατί δεν μπορώ να σάς γράψω

σήμερα τό θέμα μου, και κοιτεύω να γεμίσω όλο τό χαρτί μου! Μ' αυτά και μ' αυτά, χωρίς να τό καταλάβω, έγραφα σχεδόν μία Έπιστολή. Καί μά την άλήθεια, δεν είναι περιττά πράγματα αυτά που σάς έγραφα. Δεν με δικαιολογού μόνο για την άναβολή του... Σεπτέμβρη. Σάς δίνουν και μία ιδέα περί του πως άνεβάζεται στή σκηνή ένα έργο. Σάς βεβαίω λοιπόν ότι ό μεγαλύτερος κόπος, — και θά με θυμηθίτε όσοι θά γίνετε ποτέ θεατρικοί συγγραφείς, — δεν είναι να τό γράψω κανείς, αλλά να τό παίξω. Νά γυμνάση δηλαδή τους ήθοποιούς και να φροντίση για όλα εκείνα τά πράγματα που χρειάζονται για την παράσταση, από τη σκηνογραφία ως τό έλάχιστο. Θά πητε: μ' αυτά δεν τά κάνουν άλλοι; Βέβαια, κάθε καλό θέατρο έχει τό σκηνοθέτη του, τό μηχανικό του, τό σκηνογράφο του, τό φροντιστή του, τον ηλεκτρολόγο του, τον οδηγό του, τον υποβολέα του και... τους ήθοποιούς του. Ναί, άλλ' άν δεν επιδέψη, άν δεν φροντίση, άν δεν όδηγήση ο συγγραφέας, τίποτα δεν γίνεται σωστό.

Κι' έν' άλλο άκόμα ήθελα να σάς πω: Είναι κόπος για να γράψη κανείς έργο είναι κόπος, άκόμα μεγαλύτερος, να τό παίξω. Έ, όλοι αυτοί οι κόποι με τί ίκανοποιούνται; Με την επιτυχία του έργου; με μία θεατρική επιτυχία, πράγμα που δίνει ποσοστά και χειροκροτήματα, χρήματα και δόξα. Είναι όμως άρκετή ίκανοποίηση αυτή; — Δεν τό πιστεύω, παιδιά μου! Χρήματα κερδίζονται κι' αλλοιώτικα, — και περισσότερα μάλιστα, — κι' ή δόξα είναι τό ματαιότερο πράγμα του κόσμου. Πιστέψέτε με: Άλλη ίκανοποίηση δεν έχει τό σύγγραφέας, παρά την εύχαρίστηση ότι έδημιούργησε ένα έργο. Κι' αυτή την εύχαρίστηση μπορεί να την έχη και χωρίς να τό παίξω. Ψιάνει μόνο πως τόγραψε.

Τίποτ' άλλο. Οι δυο ώρες πέρασαν και με φωνάζουν στο τραπέζι

Σας αποψάζομαι ΦΑΙΔΩΝ ΝΕΑ ΘΡΥΨΗΛΗ

Η βροχή είναι εύεργετική στους άγρούς, όχηρη στους δρόμους και κομική όταν κέρψη στή θάλασσα.

Όσο περισσότερο γναιρίζονται δυο άνθρωποι, τόσο λιγότερα λόγια λένε.

Όπως τά καινούργια κίτνια έτσι και τά πρόσφατα γεγονότα δεν μπορούν να επηρεάσουν άληθινά έναν ποιητή.

Όλα τά βίσινα του άνθρώπου τό έχει και τό ζωό: εκτός από τό γλωσσικό ζήτημα. Δ. Γ. Κ.

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενοπούλε.]

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Μία μικρή λάμπα φωτίζε μόνο μία γωνιά απ' τό εργαστήρι του μπάριμπα Ρουντίκ. Όλα τάλλα κει-μέσα κολυμπούσαν σ' ένα μισόφωτο ή σ' ένα σκοτάδι και ραινόταν άκόμα πιά παράξενα, άλλόκοτα, φανταστικά παρά την ήμέρα.

Ο έφαρμοστής, σκυμμένος, άπορροφημένος, χειρίζοταν τά μικρά, λεπτότατα εργαλεία του, με τό μάτι δηλ την ώρα στο δείκτη του χρονόμετρου. Δεν άκουγε άλλο παρά τον κρότο του τέρνου που γύριζε μ' όλη του τη γρήγοράδα. Όρθος δίπλα στον άρχιεργάτη, ό Τζάκ πολέμοσε να λεπτόνη με τη λήμα κάποιο σίδερο κι' έβαζε τά δυνατά του. Πάλι όμως δεν τά κατάφερε καλά κι' ό μπάριμπα-Ρουντίκ άπελπιζόταν.

— Δεν είσαι γι' αυτή τη δουλειά, τελείωσε!

Αλλά όχι, δεν είχε τελείωσε. Ο Τζάκ είχε τώρα μία έκτακτη θέληση. Στιγμή δεν καθόταν άργός. Καμιά φορά, την Κυριακή, ό άρχιεργάτης τον τριγύριζε σ' όλο τό εργοστάσιο, του έδειχνε όλα τά μηχανήματα και τά εργαλεία, του έλεγε τόνομα του καθένος, του έξηγούσε τη χρήση του και τη λειτουργία. Του μιλούσε μ' ένθουσιασμό για τά γιγάντια εκείνα συγκροτήματα από τροχούς, μοχλούς, πρίονια, τρυπάνια, βίδες για τις τεράστιες μηχανές που καθειμά ήταν καμωμένη από χίλια κομμάτια, αλλά τόσο καλά και με τόση λεπτότητα έφαρμοσμένα, ώστε ν' άποτελείται ένα τέλειο σύνολο σαν οργανικό, σαν ζωτανό.

Απ' όλες αυτές τις έξηγήσεις, ό Τζάκ δεν συγκρατούσε παρά κανένα όνομα παράξενο που του τριβέλιζε τό μυαλό. Δεν μπορούσε άκόμα ν' αγαπήση αυτές τις πολύπλοκες μηχανές. Τις φοβόταν σά θηρία. Τις φοβόταν κι' όταν στεκόταν άκίνητες, σιωπηλές, ύπουλες, κρυφοδαγκανιάρες. Μία μέρα όμως, μία γιορτή που έγινε στο εργοστάσιο, τον έκάμη νά ιδί, καλύτερ' από τις έξηγήσεις του μπάριμπα-Ρουντίκ, πως όπρηχε μία όμορφιά κι' ένα μεγάλο σ' αυτά τά πράγματα.

Είχαν τελείωσε, για ένα πολεμικό πλοίο, μία όπέροχη άτμομηχανή χιλίων ίππων. Για πολύν καιρό, βρισκόταν εκεί στο βήθος του εργαστηρίου, περικυκλωμένη από ένα σμήνος εργατών, όρθια, δάκρυη, άλλ' άτέλειωτη.

Συχνά ό Τζάκ, περνώντας απέξω, την κοίταζε από μακριά, γιατί κανένας, εκτός από τους έφαρμοστές, δεν είχε τό δικαίωμα να πλησιάση. Αμα τελείωνε, θάφευγε για τό Σαιν Νάζαϊρ, και τό έξαιρετικό ήταν που μ' όλο της τό βάρος και τον όγκο, οι μηχανικοί του Ίντρέ είχαν άποφασίσει να την μαρκάρουν δεμένη, άτόφια, μονοκόμματη. Κάθε μέρα έλεγαν: «αύριο». Αλλά πάντα, την τελευταία στιγμή, κάτι παρουσιάζοταν που ήθελε συμπληρωμα, διόρθωμα. Έπιτέλους τελείωσαν όλα. Καί δόθηκε ή διαταγή του μαρκαρίσματος.

Τί κληγγύρι για τό Ίντρέ ή ήμέρα

«Είχαν τελείωθεί μίαν όπέροχη άτμομηχανή...» (Σελ. 329, στ. α')

έκείνη! Όλα τά εργαστήρια έκλεισαν, όλα τά σπίτια κι' οι δρόμοι έρημώθηκαν. Άντρες, γυναίκες, παιδιά, έτρεξαν να ιδούν τη μηχανή που θάφευγε. Πολλήν ώρα πριν άνοίξει ή μεγάλη πόρτα, τό πλήθος ήταν μεζεμένο απέξω απ' τό εργοστάσιο και περίμενε με άγωνία. Τέλος τά πελώρια θυρόφυλλα διαπλατώθηκαν κι' από τό βάθος φάνηκε ή μηχανή που προχωρούσε σιγά-σιγά άπάνω στο σιδηρένιο πάτωμα και στις ράγες.

Όταν βγήκε έξω στο φώς, στυλνή, στερεή, τεράστια, τό πλήθος την όποδέχθηκε με άλαλαγμό. Στάθηκε κει μία στιγμή, σά νάθελε να την ιδούν, να την καμαρώσουν κά-

τω απ' τον ήλιο που την έκανε να λάμποιταζε από μακριά, γιατί κανένας, εκτός από τους έφαρμοστές, δεν είχε τό δικαίωμα να πλησιάση. Αμα τελείωνε, θάφευγε για τό Σαιν Νάζαϊρ, και τό έξαιρετικό ήταν που μ' όλο της τό βάρος και τον όγκο, οι μηχανικοί του Ίντρέ είχαν άποφασίσει να την μαρκάρουν δεμένη, άτόφια, μονοκόμματη. Κάθε μέρα έλεγαν: «αύριο». Αλλά πάντα, την τελευταία στιγμή, κάτι παρουσιάζοταν που ήθελε συμπληρωμα, διόρθωμα. Έπιτέλους τελείωσαν όλα. Καί δόθηκε ή διαταγή του μαρκαρίσματος.

Τί κληγγύρι για τό Ίντρέ ή ήμέρα... Η μηχανή ξεκίνησε πάλι και τό πλήθος την άκολούθησε με τέτοιον ένθουσιασμό, με τέτοιαν όρμη, με τέτοια παράφορα, που οι έπίοπτες δύσκολα κατάφεραν να κρατήσουν την τάξη. Στην προκυμάλια, άλλο πλήθος περίμενε τη μηχανή. Εκεί την άρπαξε τό πελώριο άτμοκίνητο βερούκκο, τη σήκωσε ψηλά και την κατέβασε στή μεγάλη σχεδιά που είχαν κατασκευάσει έπίτηδες για τό ταξίδι της. Α, τί σιωπή, τί άγωνία τη στιγμή εκείνη!... Άν συνέβαινε τίποτα; άν έσπαζε καμιά βίδα; άν έστράβωνε κανένα σίδερο; άν ξεφευγε κανένας γάντζος; Αλλά όχι, τίποτα! Όλα έγιναν καλά, ύπολογισμένα από πριν με τη μεγαλύτερη άκρίβεια. Η μηχανή ακούμπησε στή σχεδιά της και, ρυμουλκούμενη από ένα βαπόρι, ξεκίνησε για τό Σαιν-Νάζαϊρ.

— Ουρά! ζήτω!... στο καλό!

Αφού την ξεπροβόδησε έτσι, τό πλήθος γύρισε και σκορπίσθηκε στην πόλη. Το βράδυ εκείνο, όλο τό Ίντρέ, γιόρταζε κι' εορμούσε. Δεν ήταν πιά ή εργατική πολίχνη που κοιμόταν νωρίς. Παντού, σ' όλα τά σπίτια, άκόμα και στο μελαγχολικό πύργο, έβλεπες φώτα κι' άκουγες τραγούδια και τσουγγρισμάτα ποτηριών. Στο Ρουντίκ, δλόγυρα σ' ένα μεγάλο τραπέζι, ήταν μαζεμένοι ένα σωρό εργατές. Μιλούσαν για τη μηχανή, έπιναν, τραγουδούσαν. Κι' ό Τζάκ μαζί τους, ένθουσιασμένος κι' αυτός, άδειάζε τό ποτήρι του κι' άνακάτωνε την ψιλή του φωνή με τις άντρίκιες των άλλων:

Καράβι, καράβι, Πού πές γιαλό-γιαλό...

Άν τον έβλεπαν από τις Καστανούλες, θάμεναν εύχαριστημένοι. Διοκαμένος, ψημένος από τον άέρα του ύπαίθρου και τη ζέση του σιδηρουργείου, με τις καρούλες των χεριών γιατρεμένες πιά και καμωμένες ρόζους σκληρούς, τραγουδώντας με τους άλλους τό λαϊκό εκείνο τραγούδι, ήταν σαν ένας απ' αυτούς. (Ακολουθεί)

νή γλώσσα: Ζενίθ (θερμά συγχερητήρια για τους αρραδιώνας της αδελφής σου δεν πιστεύω στα κινήματα, άραχη; μου δ ποιητής σας μπορεί ελαφρώς να δεχθή το παράσημο, τι σημαίνει αν δόθηκε το ίδιο και σε μία Ισπανίδα χορεύτρια; κι η μεγάλη χορεύτρια δεν είναι καλλιτέχνις σάν ενοι ποιητή;) **Αθ. Μίχαν** (νομίζω ότι σ' ελα σου τα γράμματα αφήγησα; για τους ελιτός διαγωνισμούς λέγει ο 'Οδηγός') **Γαλάσιον Ουρανό** (ἀρκέτες είναι τα κομμάτια σου... περιμένουν) **Αιγόκλημα** (τι χαριτωμένα πράγματα που μου γράφεις και τι κριμα να μην έχω σήμερα τόσο 1 Γλυκὺ Παρελθόν (Έκπαις πολύ καλά να είθε το γράμμα σου αυτό να το διαδεχθῶν κι ἄλλα πολλά, πολλά' περιμένω) **Ἡλιόβαλλην** (ναί, τὸ εἶπα σὸν κ. Φαίωνα και τὸς ἄρες' τὸς θά γράψω) **Α-Θάμαν** (δὲν εἶναι τόσο σπουδαίο και να λείπη δηλαδή, δὲν χαλι-τίσινα εἶθε, ἄλλως τε, ἐπὶ τὸ κριματί σου ἄρες και χωρίς αὐτὸ τὸ «Δ!» πὸν παράπας) **Μιχ. Δέρονε** (ναί, τὸ Φωνηγολόγιό σου ἀρ. 618 εἶναι εἶσι: 1 - n - st - pr κτλ. ἀρ τὸ διορθῶσάν οἱ λῦται) **Ανθός τῆς Ἄνδρου** (ἔλασον εὐχαριστῶ για ελα γράφε μου) **Μ. Σνεβάν** (εὐχαριστῶ πολύ, ἄλλὰ δὲν ἔγνοσα εἶσι ἔγνοσα να μοσελενας τὸ πρωτότυπο, γιατί τὸ ἀντίγραφο σου, ἀπαχο, δὲν μπορεί νὰ δημοσιευθῆ ἐκτός ἀν τὸ ξανάκαγε (ἠγράφος) **Ἄλλαν Παχαλίδου** (χαίρω πολύ για τὴ γνωριμιά πὸν ἐπιπῶν νὰ γίνη και πλατότερη) **Νοικοκυρῶν** (ἐκαίμε πολύ καλά' τι χρειάζονται ἀπομιμήσεις;...) **Χαρομένο Γέλιο** (ναί, αὐτὸ σου ἐτάλεξα και χαίρω πολύ) **Ἐνδοξὸν Ἑλληνα** (ἄρα ποὺ τῶστελες πὸν δὲν ἐχχαίρω; λυποῦμαι πὸν θά χάσης τὸ στοίχημα, ἐκτός ἀν οἱ φίλοι σου δὲν περιμένουν ὄς τὸ ἀεχέρη' γιατί για τότε τὰ φύλαξα) **Ἑλληνοπαῖδα** (περιμένω τόσο-τάλεματα τῆς παραστάσεως) **Πορφυρίδα** (και τοῦ χρόνου λοιπόν) **Ζανθὴν Ἑλληνοπαῖδαν** (περιμένω φίλο τὸν μικρὸ ἀσταφό) **Ἄλκαν Ἀγωνιάδου** (σταίλα' εὐχαριστῶ για δσα γράφεις) **Τρελλὴν Πεγαλονδίσσαν** (ὄ, μὰ κοροϊδεῶ ἐγὼ ποτε; μὴ φοβάσαι) **Μαριάνθην Γουτῶ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἴτσιλα) **Ι. Σπυροπούλου** (ἴτσιλα' εἶχι, καλύτερα να εἶς στέλνης δὸν δὰς φύλλον κτλ, ἢ και τριῶν οἱ προσομίες σὲ ὀδηγῶν) **Σουλωτόπουλο** (χαίρω πολύ, νὰ μου φέλε, και γράφε μου) **Φαλαγκίδον Ὀμιλον** (εὐχαριστῶ πολύ για τὰ δύο ἐσοκαθίσματα' περιμένω ἄλλα) **Σοσάναν Ἀστ. Κοροῦτον** (ἔλαβα και για τὰ καλά λόγια εὐχαριστῶ πολύ) **Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπιονίκην** (ἔλαβα) **Γλυκερίαν Βασιλειάδου** (εὐχαριστῶ πολύ για τὸ ἐσοκάθισμα) **Νὰε Πιγκεστον** (τις ἔλαβα) **Νάουισσον** (ελα εἰλήφθησαν) **Ἰδαμισόν, Ἀοδαασον Ἐφευρέτην, Ἰωάν. Α. Καζολέαν** κτλ. κτλ. **Ἰμογένην, Ἐξυκην Γατοῦ.**

λαν, **Νιόβην, Μιμόζαν, Παιδί τῆς Ὀλυμπίας, Μεν. Ι. Ταφλαμπάν, Νυφοῦβαν Ὀδρανοῦ** (ἴτσιλα).
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Ἐνθουζίζω τὰς προθεσμίας τῶν προκηρυσθέντων ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν τοῦ 1926.
Α' 228ος Διαγωνισμὸς ΔΕΥΚΩΝ ΔΕΞΕΩΝ. Μέχρι τέλους Ἀγοστόου (ἔλθε).
Β' Μικρὸς Διαγωνισμὸς ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ. Μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.
Γ' Μ. Διαγωνισμὸς ΣΤΙΞΕΩΣ. Μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.
Δ' Μ. Διαγωνισμὸς ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου (Παρατίθεται).
Ε' Μ. Διαγωνισμὸς ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ. Μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου (Παρατίθεται).
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 11 Νοεμβρίου.)

635. Λεξιγέφυρος
 Τὸ πρῶτο μου εἶναι ἀριθμὸς, Νῆσι τὸ δευτέρό μου. Κι' ἐνδοξὴ μάχη ἔγινε Προχθὲς στὸ σύνολό μου.
 Σαρδανάπατες

636. Στοιχειογέφυρος
 Στάδρακι τὸ εἰσαφρὸ
 Γράμμα δὸς για κεφάλι.
 Μοναστήρι' ἱστορικὸ
 Ἄν θὲς μπρός σου νὰ προβάλλῃ.
 Ἐλεῦθερο Πουλί

637. Μεταγραμματισμὸς
 Ἄδικα κάνω τὸν κόπο
 Μὴ νὰ βγάλω, Τὰ νὰ βάλω:
 Θεὰ ἦταν και τὸ πρῶτο,
 Θεὰ εἶναι και τὸ ἄλλο.
 Μυρμηδῶν

638. Αἶνιγμα
 Τρία σύμφων' ἀν διαλέξῃ
 και τὰ βάλῃ στὴ γράμμῃ,
 Ἄλλὰ και τὰ... διπλασιασῃ,
 Θὰ προκύβῃ κάποια λέξη,
 Πὸν δημοφφ. δηλοῖ παιδί,
 Και ὁ κῆτος θὰ θανυμάσῃ.
 Μαρτυριὰται.

639. Τετρίγωνον
 1.—Πρῶτα-πρῶτα μὴ ἐπαρχία Παλαιὰ ρωμαϊκὴ).
 2.—Ἄλλη χώρα, γνωστοτάτη Στὴν Ἀσία, τουρκικὴ.
 3.—Νά, στὰ μέγαρα ἐπιθῆτης Μὲ λιθρα, μὲ στολή.
 4.—Τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἦρος Συμπαθητικὸς πολὺ.
 5.—Μία μικροῦλ' ἀντανυμρία.
 6.—Μπουνκετάκι τοπεινὸ.
 7.—Και μ' ἕνα φωνῆεν στὸ τέλος,
 Ἐχεις τρίγωνο οἰοστὸ.
 (Και καθέτως τὸ ἴδιον.)
 Περὶφανο Ἐλατό

640. Μαγικὴ Εἰκὼν
 —Θεὰ, πὸς λέγονται τὰ τρία παιδιὰ τοῦ κ. Νικολάκη;
 —Ἰοκαεῖμ, Ἀριάδην και...
 —Και τὸ τρίτο;
 —Μὰ τὸ εἶπα κι' αὐτό.
 Ἀρσενικῶς

641. Ἀριθμητικὸν Παίγγιον
 7,3,4,8,10,δ,3. ++-x...=0
 Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν τῶν ὀποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενθετοῦν τ'ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειουμένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.
 Φοσερτουικασμένη Θάλασσα

642. Διπλὸ Κεφάλι
 Ἄρα, δεσμά, ἀπὼν, ἀθήν, βέλος, τῶσις.
 Εἰς τὸς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ὁπὸ ἕν γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις και μία νῆσος με τὰς χικὰ τῶν.
 Ἄσπρος Ἀράπης

643-646. Ὀμοίωμορφα Φωνηεντόλιπα
 1.—Πρὸς (Πρωτεύουσα).
 8.—Πρὸς (Κράτος).
 3.—Πρὸς (Ἀρχ. βασιλεὺς).
 4.—Πρὸς (Ἐπίσημα χρόνου).
 Χιωτικὸν Διαβολάκι

687. Γρίφος
 1 γραφ
 1 ελ 1 γραφ δ γραφ ὦν τε
 1 ελ 1 γραφ γραφ
 1 γραφ
 ἀπλ
 ἀπλ ὄκ ἀπλ ἄρι
 ἀπλ
 ἀπλ
 Ἄμρ. Χ. Παπαϊωάννου

Διὰ τοὺς Γαλλεμαθεῖς
648. Cinéma-Rébus
 Ἐκεῖ, σωφόν, οὔτε, στάχης, φλιζάνι.
 (Ἀρχαῖον ὀρθίν.) Ἡμισυέννητη
649. Rébus
 Ρεμ Bras c'est ma lettre int.
 Kitro Bras
 Ἄερινὸς Ἀστάρ

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήτ. τοῦ φύλ. 26
 387. Πυραμῖς (πυρά, μῦς.)
 388. Χάραξ, σάραξ. — 389. Ὀμοσῶρος. — 390. Τὸ χαρτί και τὸ γράψιμο. — 391. Α
 ΕΥΑ
 ΝΗΣΕΑ
 ΚΟΡΙΝΝΑ
 ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ
 ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

392. — ΑΡΚΑΔΙΟΣ (ραδικί, Κόδρος, δορκάς, Ἴος, ὄρκος, Σάρος). — 393-397. Διὰ τοῦ Θ: ἀσθμα, πῖθος, μισθός, φθόνος, ἀθλητής. — 398. ΚΑΜΕΛΙΑ — ΔΕΙΦΙΟΝ (Κλειώ, Ἄετός, Μίνως, Ἐρμῆς, Αἴβας, Ἴονιον. ἌΝτιόχος). — 399. Ματαίωτης ματαιότητος τὰ πάντα ματαιότης. — 400. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς ἦτο ποιητῆς δραματικὸς. — 401. ΜΑΡΔΙ (Mars, Amour, Roi, Dieuanche, Italie.) — 402. Helène a renversé la soupère sans la casser. (el, en, a renversé, la sous pl, er, cent la ka cé.)

ΟΙ ΑΔΑΞΗΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
 συνδραμῆται παρακαλοῦνται νὰ δηλώσων ἀμείως τὴν νῆαν τῶν διευθύνων εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες και δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτόπισιν τῆς νῆας ταυτίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἄσοι ἔλθε ἡ συνδρομῆ των, ὀφείλου νὰ τὴν ἀνακεῶσων τὸ ταχύτερον.
 Ἄσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὀπλοικὸν τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.
 Ἄσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβων μέρος εἰς τὴν κίνηση, πρέπει νὰ στείλουν δε. 10 διὰ νὰ παραγῶν ψευδώνυμον και νὰ προτείνων δδοτρία τῆς ἀρεσκείας τῶν πρὸς ἐκλογῆν.
 Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμη δεκτὴ κάθε προσφορά, και ἡ μικροτέρα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εἰς 10 τὸ πὸν λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 6 (τὸ ἐλάχιστον ἤμισον). ἔρην τῶν 40 λέγων 60 λεπτὰ ἢ λέξις, με πρὸς δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 και με κεφαλαία ἄρ. 1.
 Ὁ χωριστὸς στίχος ἄρ. 3.
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—594)
Α. ΓΟΚΙΝΗΜΑ, εὐχαριστῶ για τὸ τετραδικί-κι. Μὰ ἄσις — ΚΙΜΑΡΑ, γιατί δὲν μου γράφεις;
ΒΕΑΤΡΙΚΗ

(ΚΕΤ'—595)
Πρωτομνησκόντες στὸ Διαπλαστικὸν χαίρετὸ ελα τὰ Διαπλαστικῶν.
ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΕΤ'—596)
 — ἀνθ' Ἑλληνοπαῖδα, Μιμόζα, Κε-μη τοῦ Βεζαντίου, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικῶν;
ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΕΤ'—597)
 Ἡμεῖς Γαλλίς, διπλωματοῦχος καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς, παραδίθει μαθήματα εἰς οἰκουμένης και δεσποινίδας 9-12 π. μ. Ἐμμάθης ἀρίστη, ἀσφαλῆ και σύντομη. Συναίσταται θερμῶς και παρ' ἡμῶν. ἄσις: R. D. poste restante étrangère, Ἀθήνας.
 (ΚΕΤ'—598)

(ΚΕΤ'—598)
Απρόμητος Ἀμαζὼν = Γαλιανοπούλου. Ἀθηναῖκα Συνοφρῶτα, ἀνταλλάσσομε γραμματόσημα; Ἀρχίζω πόλεμος; πρέπτε.
 Ἑλληνοπαῖς

(ΚΕΤ'—599)
Παῖδι τῆς Ὀλυμπίας = Γεώργιος Παπουτάκης; ἄλλως ψευδώνυμον και νῆμο-σος πὸς γλύπτες ἀπὸ τὰ χεῖρα μας; γελί-σαι, φιλάροσ μου.
ΝΑΙ ΠΗΚΕΡΤΩΝ, ΣΕΡΑΦΚ ΧΟΛΜΕ.

(ΚΕΤ'—600)
Πρωτομνησκόντες στὸ Διαπλαστικὸν χαίρετὸ τὰ Διαπλαστικῶν.
ΕΥΡΗΜΗ ΓΑΤΟΥΛΑ

(ΚΕΤ'—601)
ΣΑΠΘΠ, ἀκόμα περιμένω γράμμα. Τὸ και τι γίνεται; Σολυπητήρια νὰ Βεζαντινῶν.
ΙΝΔΙΑΝΑ

(ΚΕΤ'—602)
Σκίχη μὴν εἶμαι ὁ Πρῶτος; ἘΡΑΣΜΙ ΠΑΓΟΥΛΑΤΟΥ

(ΚΕΤ'—603)
Βἰδὲ Χλόρη! Συγγράμῃ με πὸν τόσον ἀγῶν' εὐχαριστῶ για τὰ συγγρο-ρητήρια σου.
Αἰλιάντα

(ΚΕΤ'—604)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΣΩΝ
Επανορθῶντες ἐργασίας ἀποδοχόμεθα παραίτησις Ἡστανδροπούλου και Πε-τρούτην. — Ἀγνώστον, περιμένοντες! — Φαντοῖα, Κατεργάρι, εἶθε μικροὶ ἀν-μῆ. — Σκίνα, ἀδὲν ἔλαγις; τὸ τοῖστων... — Ἀνακληροῦντες παραίτηντες διορι-σμέν: Ἀντιπροδρον Γκαρ Παλάτων, Ἀποκαλήφτων: Μελαχρινὸν Παλάτων, Σπασαθίπατος: Μὰε Παλάτων. — Προε-χῆς Ε' Διαγωνισμοῦ.
 Ὁ Πρόεδρος ἈΣΗΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ

Εὐχαριστῶ καλοκαιρι
 περνοῦν οἱ ἐροδιαζόμενοι
 με τῶμοις Διαπλαστικῶν